

Marc van Vliet met pensioen

Onze vader, jullie collega. Hij gaat er mee stoppen. Zelf kan hij het nog nauwelijks bevatten. Vreselijk vindt hij het. Werk en hobby kunnen bij Marc makkelijk door elkaar gehaald worden. Werk is zijn hobby. De term “workaholic” is misschien iets te overdreven, maar geeft aan dat de liefde voor zijn werk niet weg te denken is. De zeevaart zit in zijn bloed.

Groot gebracht met zeilen, maar de zee trok hem verder naar zich toe en Marc besloot zich toch maar niet bij de Wegenwacht te voegen en het ruime sop te kiezen. Na de hele wereld over gevaren te hebben, begon het vrouwtje te zeuren en moest er werk toch iets dichterbij huis gevonden worden. Het werd de het Loodswezen in de regio Amsterdam IJmond. Bijna werd het verzelfstandigen van het Loodswezen in 1988 voorkomen door Marc die in Amsterdam vanuit de helikopter op een schuit werd gelaten en zijn pet kennelijk belangrijker vond dan de toekomst van het Loodswezen die op dat moment letterlijk in het water viel. Onder het motto: die is op originele wijze gedoopt, wist Marc zich er goed vanaf te brengen.

Marc veranderde net als zijn collega's toentertijd in een zelfstandig beroepsbeoefenaar in plaats van geconfronteerd te moeten worden met het woord ambtenaar. Er moest opeens gewerkt worden. IJmuiden bleef het thuishonk. **Boekje, ballen, sleutels, bril, portemonnee, setje, certificaten, pieper, lampje, VAAR VOORZICHTIG.** De standaard zin die wij gebruiken om onze vader uit te zwaaien voordat paps de deur dicht trekt om te gaan hobbyen.

Het varen maakte niet alleen indruk op Marc zelf. Velen vriendjes en vriendinnetjes van ons, snapten eigenlijk nooit wat onze vader nu deed maar het was wel allemaal reuze interessant. Loods, dat is toch zo'n opslagcontainer? Een standaard gezin waren wij toch al niet; mama in de lucht en papa op zee; onregelmatig op stap. Veel van deze vriendjes snapten niet eens wat loods zijn inhield, totdat ze eens de ervaring mochten meemaken. Een vriend van mij uit Italië ging een keer met hem mee vijf jaar geleden. Deze jongen sprak toentertijd uiterst gebrekkig Engels, maar weet tot op de dag van vandaag nog steeds de kreten “starboard twenty” en “midships” ten gehore te brengen wanneer ik hem meld dat mijn vader aan het werk is. Ook andere buitenstaanders kunnen de logica van de stroming en de beweging van het schip niet terug vinden in het natuurkundeboek. Ervaring speelt dus kennelijk een grote rol.

Er zijn een aantal verhalen van onze vader die wij niet gauw meer zullen vergeten, één daarvan willen we graag met u delen:

Het verhaal speelt zich af op een groot schip die Marc van Amsterdam naar buiten moest beloodsen een aantal jaren geleden. De kapitein van dat schip was Frans. Aangezien Marc van Vliet een uitermate vakkundig talenwonder is, zou dat totaal geen probleem moeten zijn. No problemo! Een beetje de woorden ombuigen en klaar is kees! En tja toen kwam het moment dat Marc posities moest gaan doorgeven in het Frans. Dat was toch nog wel wat moeilijker dan dat hij dacht want hoe zeg je ook al weer 70 in het Frans? Marc denken en alles proberen terug te halen van zijn oh zo geweldige talenkennis maar hij kwam er niet meer op. Om het toch op de meest snelle en effectieve manier op te lossen koos Marc tegen de kapitein 69 (soisante y neuf) te zeggen want dat cijfer wist Marc wel.....Het was een verschil van 1 graad, maar goed volgens Marc kon er niks gebeuren met een verschil van 1 graad om een positie door te geven.....Toen Marc dit verhaal lachend aan ons vertelde thuis, dacht Ariette daar wel even anders over!

Hoe harder de storm en hoe meer wind, Marc voelt zich op die momenten steeds meer op zijn gemak. Windkracht 6 is een suf briesje en bij windkracht 10 begint het er eindelijk op te lijken!

“Heerlijk, eindelijk weer eens het echte werk”, spreekt hij dan hardop. Toch fluisterend tegen zijn zoon: “Oei, dit kan nog eens spannend worden.” Diegene die zich het meeste zorgen maakte tijdens deze situaties, was zeker niet de loods zelf, maar onze moeder Ariette. Marc, doe je voorzichtig? Kijk je uit? Pas je op? Hoe laat denk je ongeveer thuis te zijn? Dit waren zinnen die vaak langs kwamen.

Een schip van 100 meter is een “klein kutbootje” en bij 200 meter begint het er eindelijk op te lijken. “Ik ben weer genaaid”, sprak Marc, wanneer hij het zoveelste “bootje” van 160 meter achter elkaar gecombineerd kreeg. Je ken nie alles hebbe!

Volle kracht vooruit is ook een motto van Marc. Hoe eerder in de sluis, hoe beter. Time is Money, nee Marc, snel varen is niet in het voordeel van jouw portemonnee! Laatst waren de sluisdeuren kapot. Een of andere ambtenaar van Verkeer en Waterstaat moet vanuit Den Helder komen om op een rode knop in het sluisencontrolcentrum te drukken. Tuurlijk... Bureaucratie op en top. De sluis was zogenaamd “gerepareerd” en Marc dacht eindelijk de sluis binnen te kunnen varen. De sluis bleek na een half uur opnieuw mankementen te vertonen. Marc door het setje: Dat is mooi, die monteur is er gelukkig nog, dus dat zal niet zo lang duren.. Echter onder het motto: “hoe verknal ik de concurrentiepositie van de haven” bleek de monteur inmiddels naar huis te zijn vertrokken. Toch maar goed, die verzelfstandiging van jullie denk ik dan!

Niet zo lang geleden werd op de plaatselijke Rotaryclub een loodsreis met Marc verloot voor het goede doel. Mensen boden steeds meer geld. Uiteindelijk heeft een meneer toen het hoogste bod gedaan en ontving daarmee het recht om een keer mee te varen. Kennelijk heeft deze mijnheer niet nagedacht over de gevolgen. Onder het motto “ik moet naar mijn moeder” en “ik moet de auto nog wassen” vertikt hij het om mee te gaan. Nu is het na 20 vergeefse pogingen uiteindelijk te laat voor hem, maar het geld wil hij terug hebben. “Ik durf niet” wordt niet geopperd. Kennelijk zijn er mensen die ontzag voor het beroep loods hebben, maar dit kennelijk niet durven te uiten.

Tja, nu is het moment dan ook echt aangekomen. Marc, onze vader, gaat ermee stoppen na 25 jaar dienst bij het Loodwezen. Begonnen in 1982 tot nu 2007. Eén ding is zeker: hij heeft met alle plezier, lol en toewijding van de wereld gedaan en het liefste zou hij er morgen gewoon weer mee beginnen. Het is natuurlijk de goden verzoeken om op je laatste vaardag geen schip te krijgen... Zie je nou, ze willen helemaal niet dat je stopt! Marc gaat het daarom morgen weer een keer proberen. Eigenlijk gaat hij er pas 1 maart uit dus, het zou vanaf vandaag zeker nog mogelijk zijn om hem in vrije dagen te bellen.....Hij houdt zich aanbevolen en jullie weten hem te vinden! Wat hij hierna gaat doen is nog de grote vraag maar Wycher en ik weten in ieder geval zeker dat dit nog lang niet het einde is omdat deze man nog met veel te veel energie in zijn lijf zit.

Graag zouden Wycher en ik je nu wat willen aanbieden. Het grote cadeau is nog in de maak en daarom dit voorproefje op meer.....